

— Като захвана да свѣтя съ моитѣ очи и съ бри-
лянтитѣ, нѣма да истърпишъ такъвъ блѣсъвъ.

Въ това врѣме надъ тѣхъ се разля ярка като отъ
слънцето свѣтлина и освѣти полето до самитѣ гори.

Стариятъ Мансуръ се обърна на сѣдлото. Гори чи-
флика; всичкитѣ строения пламнаха изведнѣжъ, пожаръ
голѣмъ, свѣтлината се растлала на широко; пламака съ
стотини язици се извива на горѣ, разлетява се съ искри,
вастила се отъ дыма и изново се слива въ варево. Чува
се трѣска на стрѣхитѣ и фучението на огъня.

— Чифлика гори, вѣйводо!

— Нека си гори.

— О, майсторъ си ти, ти си най-уменъ отъ насъ!
Ти трѣбваше да бѣдешъ вѣйвода, сераскиръ и сердаръ
хайдущки, шахъ, царъ.

Хайдутитѣ вече като широка орда и въ видъ на
таборъ се приближиха до гората; Птичийтъ Синъ и Ку-
чийтъ Синъ върваха рѣдомъ подиръ всичкитѣ.

Послѣ хайлушкото дѣло.

Ясното слънце изгрѣ надъ Едрене, онова сѣщето
слънце, което е освѣщавало побѣдитѣ на Михалъ — бей
и много години е глѣдало на цѣлого негово поколѣние
отъ румелийски бейлербейове, какъ тѣ, въ името на сул-
танитѣ Мурадовци и на Султанъ Сюлеймана, летѣха въ
маджарскитѣ и нѣмскитѣ страни да разнасятъ смѣртъ и
пожари, докарваха отъ тамъ хиляди плѣнници за обра-
ботване на ориза и за служители при султанскитѣ ко-
нюшни, и заграбваха съ стотини славянскитѣ дѣтца за
попѣлване яничерскитѣ ординъ съ тия юнаци на Шума-
дия и на Загребската земя. Глѣдаше това слънце и на
бошняшкитѣ спахии, които се прѣдвождаха отъ Соколичъ,
Бабичи, Алай-бейовичи и Куланъ-бейовичи. Съ исключе-
ние на бейлербейоветѣ отъ гръцко происхождение, тѣ
всички, и яничеритѣ и спахийтѣ, бѣха Славяни. Подъ у-
даритѣ на тѣзи славянска войска падна града на Кон-